

mindst fremskridtsvenlig, og som så kan blokeres. Så det er faktisk en udpræget dansk interesse.

Det er jo også ret demokratisk, at et land ikke kan sidde og stoppe de 26 andre. Det ville man jo heller ikke finde sig i her i Folketinget. Jeg ved godt, at der er et par små partier her i Folketinget, der sådan prøver at stoppe Folketingets arbejde ved at bruge meget lang tid, men vi kommer videre, og det skal man også i EU.

Det andet var et hypotetisk spørgsmål, og der er jo ikke nogen grund til at svare på hypotetiske spørgsmål.

Kl. 16:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen.

Kl. 16:02

Per Clausen (EL):

Det er bare, fordi udenrigsministeren i sit svar til hr. Morten Messerschmidt antyder, at han havde noget at sige, der kunne kaste et helt nyt lys over beslutningsprocessen i forbindelse med Irlands nej, og over, hvad der fik Irland til at gøre, som de gjorde. Men der var altså ikke noget nyt at hente der.

Når udenrigsministeren siger, at det, at man ikke i EU skal vente på den sidste, svarer til, at et enkelt parti i Folketinget ikke har vetoret, vil jeg bare spørge, om det så betyder, at udenrigsministeren dermed ligesom erkender, at den proces, der handler om at omdanne EU til en stat, er færdig? Altså, betyder det, at det, at vi tidligere kunne sige, at den enkelte nation i kraft af det demokrati, man havde i det enkelte land, kunne vælge at sige, at man ikke ville være med til det, erkender udenrigsministeren nu er væk, og at han erkender, at vi nu må se EU-samarbejdet præcis på samme måde, som vi ser det, der sker i Folketinget, hvor flertallet selvfølgelig majoriserer mindretallet? Det gør man jo, og det har man også ret til, selv om det ikke altid er klogt.

Kl. 16:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 16:02

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Reglerne er jo, at man der, hvor der er overdraget kompetence efter § 20, har mulighed for at skifte over til flertalsafgørelser. Det mener jeg er meget demokratisk. Det betyder, at vi stadig væk har nationalstater, for det er det danske Folketing her, der afgør – vi har jo møderne i Europaudvalget – og giver mandat til, hvordan vi kan stille os i disse afstemninger. Og hvis man f.eks. vil have en fremgang på dyrevelfærdssom-

rådet, som det store flertal i Europa ønsker, er det en meget stor fordel, at nogle få ikke kan sørge for, at de mange hele tiden skal acceptere en form for dyrevelfærd, de ikke bryder sig om.

Så det er jo en følge af, at vi har det indre marked, at vi har flere og flere fælles regler, og så må vi også være i stand til at forny dem i overensstemmelse med de demokratiske principper i de forskellige lande.

Hr. Per Clausen er en dreven debattør, og jeg nyder altid debatter med hr. Per Clausen meget, men man kan ikke få det her til pludselig at ændre på, at det stadig væk er nationalstaternes Europa.

Kl. 16:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Hr. Michael Aastrup Jensen som ordfører.

Kl. 16:04

(Ordfører)

Michael Aastrup Jensen (V):

Dansk Folkeparti indleder begrundelsen for beslutningsforslaget med – og jeg citerer: EU-landene er ikke en homogen masse, og europæerne er trods en nogenlunde sammenlignelig kultur ikke ét folk. Citat slut.

Det kan jeg kun give Dansk Folkeparti ret i. Europæerne er europæere, men samtidig er de ikke ét folk, og som jeg selv har sagt det fra samme sted sidste uge, kan hr. Morten Messerschmidt og hans partifæller sove trygt om natten, for jeg kan forsikre hr. Morten Messerschmidt om, at hverken jeg selv eller andre i denne sal ønsker, at europæerne skal være ét folk.

Jeg synes derfor, det er på tide, at Dansk Folkeparti pakker skræmmekampagnerne mod Europa som en samlet stat sammen, for det har jo på ingen måde hold i virkeligheden. EU er et samarbejde mellem helt nøjagtig 27 selvstændige lande, som alle har set lyset i ligningen 2+2=5. For om vi vil det eller ej, må vi se i øjnene, at vi i dag er beboere i en global landsby, hvor løsningen på såvel nutidige som fremtidige udfordringer ikke kun findes i vores egen have, men hvor vi ved at indgå et samarbejde med landene omkring os står stærkere.

Netop Lissabontraktaten skal være med til at styrke dette samarbejde og ikke, som Dansk Folkeparti antyder, overføre yderligere suveræniteten til EU. Justitsministeriets rapport fra sidste år konkluderer jo netop meget klart, at der med Lissabontraktaten ikke sker overdragelse af nye beføjelser efter grundlovens § 20 til Unionen.